

Jeg skal ikke afgøre, hvor på CO₂-regnskabet vi skal sætte disse gevinster, hvis de kommer, men jeg vil dog gerne sige, at det kan vel ikke komme Danmark til skade på nogen måde.

Vi er selvfølgelig fortsat også for, at man gennem forhandlinger med industrien, gennem påvirkninger af forbrugere og gennem en fornuftig transportpolitik medvirker til at få CO₂-udslippet mindsket.

Det Konservative Folkeparti kan ikke stemme for nogen af de to foreliggende dagsordensforslag. Det er ikke, fordi vi på nogen måde er helt afklaret med hensyn til, hvordan tingene absolut skal være. Jeg kunne forstå på, hvad hr. Jes Lunde har sagt gentagne gange, at hr. Jes Lunde mener, målsætningen kun kan nås, hvis der er grønne afgifter. I Det Konservative Folkeparti lægger vi os ikke fast på noget, der absolut skal være der eller ikke skal være der, men grønne afgifter i den model, som regeringen har lagt frem, kan vi ikke medvirke til, og vi fornemmer, at der med begrebet »grønne afgifter« i de to dagsordener helt klart sigtes mod den model af grønne afgifter, som regeringen har lagt op til.

I Det Konservative Folkeparti er vi tidligere gået ind for afgifter, og det kan vi også godt gøre efterfølgende, men for os er det vigtigt, at afgifterne i så fald ikke er konkurrenceforvridende og ikke øger skattetrykket, at afgifterne er adfærdsregulerende, at afgifterne skal være egnede – ja, rettere, at de skal være bedre egnede til at nå målet end nogen andre styringsmidler, at de skal kunne undgås, når miljønormerne er nået, og at de skal indføres på en sådan måde, at erhvervslivet får tid til den nødvendige omstilling. Således oplever vi ikke de grønne afgifter, som ligger i regeringens plan. Vi kan naturligvis have misforstået det, og vi vil fortsat gerne forhandle om det og give ministeren en chance for at leve op til tilliden, men det er baggrunden for, at vi siger nej til de to foreliggende dagsordener.

Jes Lunde (SF):

Det, der ofte er det springende punkt i debatter som denne her, er, at det er svært at få en ordentlig fornemmelse af, om vi nu også er så enige her i Folketinget om at anerkende problemstillingerne.

Man får i løbet af debatten jævnt hen det indtryk, at det er vi ikke. Der findes nogle læbebekendelser fra De Konservatives og Venstres side, men det er ikke reelt, når det kommer til stykket.

Helt tydeligt er det fra Fremskridtspartiets side, som slet ikke anerkender, at vi har noget problem på dette område; men det er også lidt overraskende, når man hører hr. Peter Hansen-Nord sige, at han ingen bekymringer har. Det er selvfølgelig udmærket, at han ikke har det, men han burde sådan set have det, hvis han beskæftiger sig ordentligt med dette område.

Det, vi har foran os, er jo, at FN's klimapanel, IPCC, har lavet nogle meget dystre rapporter og har en endnu mere dystre rapport på vej her i løbet af 1995. Det er det, der har ledt til, at man internationalt er enig om, at man må gøre noget ved dette her. På konferencen i Rio de Janeiro var man bredt enig om, at man nu måtte gøre en kraftig indsats på dette område.

For os i SF er der ikke nogen som helst tvivl om, at lande som Danmark, der er et rigt land, selvfølgelig er nødt til at være i spidsen på dette område. Hvis vi skal have nogen som helst chance for at forklare kineserne, inderne og mange andre, at de ikke skal lave den eksplosion i deres CO₂-udledning, som det vil give, hvis de bare har en traditionel økonomisk vækst i de kommende år, er vi selvfølgelig nødt til at være blandt dem, der går forrest for at reducere vores CO₂-udslip.

Vi ved også godt, at den målsætning, vi har om 20 pct.s nedsættelse i år 2005, i virkeligheden er for lidt. Klimaforskerne taler faktisk om meget mere; de taler om nedsættelser på 60 pct., på 80 pct. Det er sådan nogle størrelser, de reelt diskuterer. Det bør vække bekymring – faktisk hos os alle sammen, for de ting, vi gør i øjeblikket i Danmark, er ikke engang nok. Det er hårdt nok at få det gennemført, kan vi jo tydeligt se i det politiske miljø herinde på Christiansborg, men det er faktisk ikke engang nok, hvad vi er i gang med at gøre.

Det er også sådan, at på mange af de områder, som indgår i vores miljøhandlingsplaner, går det i den forkerte retning. Jeg var meget forundret over at høre tidligere her i dag hr. Peter Hansen-Nord sige, at man på trafikens område stort set ikke manglede noget. Jamen, det er jo ikke sådan, det ser ud. Tallene viser, at man fra 1990 til år 2010 regner med en stigning på 20 pct. i transportens udledning af CO₂. Præcis i det forløb, hvor vi skulle have haft en kraftig reduktion, får man altså en stigning i udledningen.

Det har at gøre med, at selv om vi her i Folketinget en gang imellem vedtager miljøhandlingsplaner og love, der virker godt på miljøet, ser det ud, som om det tunge lokomotiv, der